

Spørges der nu endelig, om dog ikke Fordelene ved det hele Aalevaadffiskeri ere saa overvejende, at ethvert Offer bør gøres for det, og at det bør opretholdes for enhver Pris, saa kunne vi ligesaa umulig gaa ind paa en saadan Betragtning, som vi ville gjøre Indvendinger mod et indskrænket Brug paa Limfjorden, hvor det i mange Aar har været en kjær Haandtering for en stor Del af den vestlige Fjords Fiskere, fornemmelig fra Harboøre og Agger; og det saa meget mere som Limfjorden siden Gjemmembrudet i 1825 ikke korrekt bærer Navn af en Fjord, men snarere udgjør en Samling af større Haabredninger, der, udsendende en Mængde Fjorde og Bøge ind i det omliggende Land, ved smalle Sunde staa i Forbindelse mod S. med Vesterhavet og mod N. med Kattegat. Hvorvidt Brugen af Aalevaad bør tillades i Landets egentlige Fjorde er et Spørgsmaal, som vi senere skulle behandle. Paa Bredninger med dybere Vand, indtil 5 Favne, kunne Vaadene ikke medføre større Ulemper end taales kan, men Brugen af mindre Vaad paa lavere Vand er det, som volder Betænelighed. Dette er ogsaa anerkjendt i den nu gjældende Limfjordslovgivning, idet man for at forebygge Bruagen af disse smaa Vaad paa det grundere Vand har givet Bestemmelser om et saadant Minimum af Dybde i Armegarnet, som maatte synes at forhindre saadan Brug; men nogen afgjørende Hindring er det ikke, og da det foran, ved at omhandle hensigtsmæssige Værn mod Pulsvaadernes Stadelighed, blev udtalt, at vi ej kjendte flere end de der nævnte, saa var det ikke, fordi vi overfaa Bestemmelserne om Armedybden, men fordi vi ansaa dem for betydningsløse; man kunde vel ogsaa snarere sige, at man derved søgte et Værn mod Vaaddets Misbrug, mindre mod den ved det forarsagede Skade. Hvorledes der ellers er famlet om for at gjøre disse Bestemmelser virksomme, vil ses af følgende: Lov 29. Decbr. 1857 § 19 bestemte for Botvaad, at Armegarnet maatte være ikke over 3 Favne og ikke under 1 Favne; — Lov 21. Marts 1860 ophævede denne Bestemmelse; Lov 4de Januar 1861 bestemte: „ikke over 16 Alen i Armegarnet“; Lov 22. Marts 1867: „ikke mindre Dybde end 12 Alen.“

I Betragtning af det Anførte har Udvalget ved Afstemning med 5 Stemmer imod 1 i § 34 optaget Laasning af de Vaade i Limfjorden, som efter dets Overbevisning have det haardest behov, saavel af Hensyn til de i Nærheden Bosattes Interesser, som fordi de afgive tjenlige Gydepladser, have en rig Plantevært til Skjul for Yngelen og en Rigdom paa lavere Dyr til Yngelens Opfostring. For Valget have vi lagt Loven af 1857 § 19 til Grund; det ses imidlertid ved Sammenhold, at vort Forslag paa sine Steder er noget mere indskrænket, efter den Anledning, som indvundne Erfaringer dertil have givet. Det tilføjes, at Forslaget har været Limfjordskontrollens forelagt og har fundet dens Billigelse; navnlig er Indløbet til Kriv Havn dels paa Grund af Beføvring fra Nedgarnsfiskere, dels for den Skades Skyld, som dersteds tilføjes Flynderyngelen ved Pulsvaad, medtaget ifølge Kontrollens Bekræftelse heraf. Skal Laasningen vise sig frugtbringende, maa den bestaa hele Aaret om; en temporær for visse Maanedre kunne vi ikke finde tjenlig for Formaalet.

Det vil bemærkes, at medens Udvalget har gjenoptaget Bestemmelsen om de laasede Vaade, ere de i Lov 29de Decbr. 1857 §§ 22 og 23 indeholdte kontrollerende Bestemmelser udeladte, idet det maa indrømmes, at de være i høj Grad generende og trykkende, og derfor kun tjente til at forbitte Gemytterne mod de „laasede Vaade“ og forlede dem til at overtræde Loven mere, end de gavnede Kontrollen. Som et langt kraftigere Middel for Kontrollen, der ikke medfører saadanne Ulemper som de nævnte Forstrifter, har Udvalget foreslaet Konfiskation af de ulovlig brugte Aalevaad.

§ 36. Saavidt bekjendt, have alle tidligere Kommissioner til Regulering af Fiskeriet i Limfjorden betragtet Vadegliben som et mindre skadeligt Redskab, hvis Brug, med nogle Indskrænkninger i Henseende til Sted og Massevidde, godt kunde tillades. Mindre enig har man altid været med Hensyn til Aalestangen, især siden Savlystret kom i Brug. Dette Redskab har stadig havt Stemmer imod sig i Kommissionerne, men da det paa Grund af Bundens Beskaffenhed har vist sig undertiden langt mere hensigtsmæssigt end Braadlystret, og da begge disse Redskaber, ligesom ogsaa Vadegliben og tildels Aalekrogen, kunne overkommes ogsaa af fattige Folk, der uden disse simple og let anskaffelige Redskaber sandsynligvis slet ikke vilde kunne deltage i noget Fiskeri af Mangel paa Midler til at forskaffe sig Vaade og kostbare Garn, har Savlystret stadig faaet Lov at passere imod at blive stillet under Opsyn. At et skarpt Opsyn for begge Slags Aalejern er aldeles nødvendigt, overbeviste nærværende Udvalg sig om ved omkring i Limfjordsstederne at blive paavist forskellige, meget mindre anbragte og godt skjulte Mechanismer, hvorved Redskabets Braadde, Tunger og Flæner kunne holdes i lovlig Afstand, men ogsaa medens de tages i Brug, bringes saa nær sammen, at selv ganske smaa Aal ikke kunne gaa Ram forbi.

For at modvirke slige Opsindsomhedens Udfejlsjer, har Udvalget troet det bedst at foreskrive Savlystret saaledes indrettet, at ingen vilkaarlig Forandring kan foretages, og at Loven derimod ikke kan eluderes.

At Maffestørrelsen for Vadeglibene stilles ens med Aalevaadernes Maffer behøver ej videre Begrundelse.

Afstandsbestemmelserne mellem Flæner og Tunger paa Opstærterne ere tagne efter Indstillingen